

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Mgr. J. C.**, nar. X., bytom P. proti žalovanému **Poľnohospodárskemu družstvu**, so sídlom v Jarovniciach 507, IČO: 00 200 522, zastúpenému JUDr. Ivanom Jurčišinom, advokátom, Slovenská 63, Prešov, o zaplatenie 2323,57 euro s prísl. vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20 C 193/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. marca 2010, sp. zn. 3 Co 193/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 8. septembra 2009, č. k. 20 C 193/2008 – 73 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2323,57 euro s prísl. spolu s 6% úrokom z omeškania od 1. 9. 2005 do zaplatenia a nahradiť jej trovy konania v sume 628,66 euro, ktoré je povinný zaplatiť advokátovi žalobkyne v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 17. marca 2010, č. k. 3 Co 193/2009 - 104 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny a žalobkyni nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný, prostredníctvom advokáta, dovolanie z dôvodov podľa § 237 písm. b/, f/ O. s. p., ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.. Žalovaný namietal, že žalobkyňa nebola registrovaná v registri členov a oprávnených osôb, a teda nebola aktívne legítimovaná na podanie žaloby. Túto základnú procesnú podmienku mali sudy skúmať pred začatím konania. Ďalej tvrdil, že osvedčenie o dedičstve po zomrelom J. G., z ktorého žalobkyňa vychádzala pri uplatnení nároku, je v časti majetkového podielu Poľnohospodárskeho družstva v Jarovniciach nezrozumiteľné a nepreskúmateľné a hodnota majetkového podielu mala byť určená výlučne znaleckým posudkom alebo prepočtom podľa § 17 zákona č. 42/1992 Zb.. Navyiac, družstvo po 31. máji 2005 už nemalo zo zákona povinnosť vydať podielnicke listy a preto nemohla žalobkyni vzniknúť pohľadávka voči žalovanému. Žalovaný považoval rozsudky súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu za nepreskúmateľné čo do dôvodov a procesného postupu. Navrhol preto, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako aj rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 243b ods. 2, 3 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Súčasne žiadal aj náhradu trov dovolacieho konania.

K podanému dovolaniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá považovala rozsudky súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O. s. p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho

súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p..

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriaďiť pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O. s. p. preto dovolanie proti nemu podľa tohto procesného ustanovenia nie je prípustné.

Dovolanie žalovaného by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p..

O vadu tejto povahy ide, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že ustanovenie § 237 O. s. p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania; ak v konaní došlo k procesnej vade vymenovanej v tomto ustanovení, možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutie, proti ktorému inak dovolanie nie je prípustné.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. b/ a f/ O. s. p..

Pokiaľ žalovaný vychádzal z názoru, že prípustnosť dovolania zakladá ním tvrdená absencia aktívnej legitímácie žalobkyne, je potrebné uviesť, že ním uplatnený dovolací dôvod (§237 písm. b/ O. s. p.) sa vzťahuje na vadu procesnoprávneho charakteru, ak v konaní vstupoval ako účastník ten, kto nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. Takúto spôsobilosť má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak ten, komu ju zákon priznáva (§ 19 O. s. p.). Spôsobnosť vzniká narodením (má ju aj počaté dieťa, ak sa narodí živé) a zaniká smrťou. Z uvedeného potom vyplýva, že žalovaný si zamenil spôsobilosť byť

účastníkom konania s aktívnou legitímáciou žalobkyne na podanie žaloby na zaplatenie peňažnej sumy, ktorá je spojená s úspechom vo veci, teda s rozhodnutím súdu, či právo, ktorého sa domáha, jej patrí alebo nepatrí.

Odňatie možnosti konať pred súdom možno vymedziť ako postup súdu, ktorým účastníkovi konania znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Dovolací súd, napriek tomu, že dovolateľ tento uplatnený dovolací dôvod bližšie nekonkretizoval, existenciu vady takejto povahy v dovolacom konaní nezistil. Prípustnosť tohto opravného prostriedku žalovaného preto nevyplýva ani z § 237 O. s. p..

Právne posúdenie je činnosť, pri ktorej súd podľa skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie (ktoré výslovne dovolateľ namietal) je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie, samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia, lebo súd pri právnom posudzovaní veci neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti. I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich ale z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p.. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil alebo nepoužil správny právny predpis a či ho správne alebo nesprávne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne alebo nesprávne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Rovnako tak nemožno prípustnosť dovolania vyvodzovať z nedostatočného odôvodnenia súdu, ktoré je tzv. inou vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené, žalovaným vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, prípadne jeho

nepreskúmateľnosť, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ani § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p..

Keďže dovolanie žalovaného nebolo procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k skúmaniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov odmietol dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné a nezaoberal sa preto ani vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. s tým, že žalobkyňa, ktorej by podľa výsledku konania právo na náhradu trov tohto konania vzniklo, návrh na rozhodnutie o trovách dovolacieho konania nepodala.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. decembra 2010

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť:

Marta Hrčková